

Magna Charta van Europese Universiteiten

Preamble

Ondergetekenden, rectoren van Europese universiteiten, bijeengekomen in Bologna ter gelegenheid van het negende eeuwfeest van de oudste van deze universiteiten, vier jaar voordat de grenzen tussen de landen van de Europese Gemeenschap definitief zullen worden opgeheven, in het vooruitzicht van een verdergaande samenwerking tussen alle Europese volkeren en in de overtuiging dat de volkeren en staten zich meer dan ooit bewust dienen te worden van de rol die van de universiteiten zal worden verwacht in een maatschappij waarin zich vele veranderingen voltrekken en die steeds internationaler wordt, spreken als hun overtuiging uit:

1. dat aan het einde van dit millennium de toekomst van de mensheid voor een groot deel afhangt van de culturele, wetenschappelijke en technische ontwikkeling die tot stand komt in de centra van cultuur, kennis en onderzoek die de ware universiteiten zijn geworden;
2. dat de taak van de universiteiten kennis te verbreiden onder de nieuwe generaties tegenwoordig inhoudt dat zij zich tevens richten op de maatschappij als geheel, waarvan de culturele, sociale en economische toekomst een bijzondere en aanzienlijke verplichting vergt op het gebied van de permanente educatie;
3. dat universiteiten dienen te zorgen voor een zodanige vorming en opleiding van de toekomstige generaties dat zij kunnen bijdragen aan het respect voor de grote harmonie van de natuurlijke omgeving en van het leven.

Zij maken aan alle staten en het geweten van alle volkeren de grondbeginselen bekend die nu en in de toekomst de basis van de missie van universiteiten moeten zijn.

Grondbeginselen

1. De universiteit opereert binnen samenlevingen die als gevolg van geografische omstandigheden en historische ontwikkelingen verschillend zijn georganiseerd, en is een autonome instelling die door onderzoek en onderwijs cultuur voortbrengt, waardeert en doorgeeft.

Om open te staan voor de behoeften van de hedendaagse wereld, moet zij bij haar inspanningen op het terrein van onderzoek en onderwijs moreel en intellectueel onafhankelijk zijn van welke politieke of economische macht dan ook.

2. In universiteiten zijn onderwijs en onderzoek onafscheidelijk, opdat de vorming gelijktijdig de veranderende noden en de behoeften van zowel de maatschappij als van de wetenschappelijke kennis kan volgen.

3. Omdat vrijheid van onderzoek, onderwijs en vorming de grondslag is van al het doen en laten van de universiteiten, moeten zowel de overheid als de universiteiten, ieder op het gebied waarop zij competent zijn, het respect voor deze primaire eis waarborgen en bevorderen.

Door het afwijzen van onverdraagzaamheid en het voeren van een permanente dialoog wordt de universiteit een bevoorrecht ontmoetingspunt van docenten die in staat zijn hun kennis over te dragen en toegerust zijn om deze verder te ontwikkelen door onderzoek en vernieuwing, en studenten die het recht, de wil en de capaciteiten hebben om zich met die kennis te verrijken.

4. De universiteit is een behoeder van de Europese humanistische traditie, maar is ook verplicht voortdurend universele kennis na te jagen; bij de vervulling van haar missie negeert zij alle geografische en politieke grenzen en benadrukt de dringende noodzaak dat verschillende culturen elkaar kennen en beïnvloeden.

Middelen

In het kader van voornoemde principes vereist het bereiken van de gestelde doelen effectieve middelen die derhalve aan de hedendaagse situatie dienen te zijn aangepast.

1. Om de vrijheid van onderzoek en onderwijs te garanderen, moeten de middelen die daarvoor noodzakelijk zijn aan alle leden van de universitaire gemeenschap ter beschikking worden gesteld.
2. Bij de werving van docenten en de reglementering van hun positie moet het beginsel van onlosmakelijke verbondenheid van onderzoeks- en onderwijsactiviteiten voorop staan.
3. Elke universiteit dient haar studenten, rekening houdende met het bijzondere karakter van de gegeven situatie, de vrijheden en omstandigheden te garanderen, die noodzakelijk zijn om hun doelen op het gebied van cultuur en vorming te bereiken.
4. De universiteiten –en in het bijzonder de Europese universiteiten– zien in de wederzijdse uitwisseling van informatie en documentatie, evenals in de toeneming van het aantal gemeenschappelijke wetenschappelijke initiatieven, de fundamentele instrumenten voor een voortdurende vooruitgang van kennis.

Met dit doel, samenhangend met hun eigen wortels, moedigen zij de mobiliteit van staf en studenten aan, en beschouwen zij een algemeen beleid gericht op gelijkstelling van positie, titels, examens (waarbij de nationale diploma's blijven bestaan) en het toekennen van beurzen als het essentiële instrument voor de uitvoering van hun huidige taken.

De ondertekenende rectores magnifici verplichten zich, in naam van hun universiteit, zodanig te werk te gaan dat elke staat en de betrokken supranationale organisaties zich in toenemende mate kunnen laten inspireren door de bepalingen van dit handvest, dat de unanieme uitdrukking is van de autonome wil van de universiteiten.

Bologna, 18 september 1988